

Curierul ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CRĂȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLI
NOIEMBRIE - DECEMBRIE
1963

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 11-12 NOIEMBRIE-DECEMBRIE 1963

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. Ghenadie Petrescu nr. 116

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: Munții Bucegi
văzuți de la peștera
Ialomicioara. FOTO:
E. Dumitrescu

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- Hristos Domnul Nostru
- Aniversarea R.P.R.
- Samson (versuri)
- În ieslea neîncălzită (versuri)
- Cea de a 3-a milă
- Imn închinat muncii (versuri)
- Nume date lui Isus Hristos
- În a cui încălțăminte umbli?
- Gânduri de toamnă — versuri
- Din toate una singură
- Psalmul 15 (versuri)
- Din viața lui Isus
- Consacrare de pastor
- Domnul nostru Isus Hristos
- Necrolog
- Un iuzivor de ape (versuri)

Hristos... Domnul Nostru !

— MIHAI POPA —

*N*e vom strădui în studiul de față, a lua în considerație câteva aspecte de o vitală importanță în înțelegerea persoanei Fiului lui Dumnezeu, devenit „la împlinirea vremii” și „Fiu al Omului”. Făcînd lucrul acesta, trebuie totuși să nu uităm niciodată că multe din cele pe care noi am dori să le cunoaștem cu privire la subiectul acesta, nu ne-au fost descoperite. De fapt, problema dumnezeirii, ca și aceea a întrupării Domnului Hristos, ca și multe alte faze ale planului lui Dumnezeu pentru mîntuirea celor ce cred, rămîn de domeniul tainelor ce vor forma subiectul plin de atracție a veșnicilor.

Scriînd lui Timotei, apostolul Pavel declara, cu privire la cuvîntul care S-a făcut trup: „Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost înălțat în slavă”. 1 Tim. 3, 16. Serva Domnului a scris cu privire la acest subiect următoarele: „Contemplînd întruparea Domnului Hristos în corp omenesc, noi ne aflăm în fața unei taine de nedezlegat, lucru pe care mintea noastră nu-l poate înțelege”.

Ne vom opri asupra unor expresii folosite în Sfînta Scriptură cu privire la Mîntuitorul Isus Hristos. Expresii ca „Singurul Său Fiu” (Ioan 3, 16); „Cel întîi născut dintre cei morți” (Col. 1, 18); „Cel întîi născut din toată zidirea” (Col. 1, 15); „Cel întîi născut” (Ebr. 1, 6) etc.

Dumnezeirea Domnului Hristos. O serie de texte atît din Vechiul cît și din Noul Testament, subliniază dumnezeirea Domnului nostru Isus Hristos. În Is. 9, 6, Mesia este numit „Dumnezeu tare”. „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui. Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii”. Iudeii din vechime recunoșteau acest text ca aplicîndu-se lui Mesia, „Numele Său a fost din vechime „Minunat, Sfetnic”, Dumnezeu tare, care trăiește pururi, Cel uns (sau Mesia).”

În Ieremia 23, 6, Dumnezeu Tatăl, numește pe Dumnezeu Mesia „Domnul neprihănirea noastră”. „În vremea Lui, Iuda va fi mîntuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: „Domnul, Neprihănirea noastră !” Iudeii au recunoscut că Ieremia 23, 5, 6 se aplică de asemenea lui Mesia. În Talmud citim: „Cu privire la Mesia este scris — Și acesta este numele cu care-L vom numi „Domnul neprihănirea noastră”.

Ps. 45, 6. 7 spune: „Tronul Tău, o, Doamne, stă în veci de veci”. „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; toiagul de domnie al împărăției Tale este un toiag de dreptate. Tu iubești neprihănirea, și urăști răutatea. De aceea, Dumne-

(Continuare în pagina 2-a)

La 30 Decembrie 1947 a avut loc un eveniment de mare amploare istorică pentru țara noastră; — abolirea monarhiei și proclamarea Republicii Populare Române. Cu acest act politic s-a deschis larg porțile marilor înfăptuiri socialiste în țara noastră.

Să enumerăm sutele de fabrici și uzine răspândite pe întreg teritoriul țării, centralele electrice, marile combinate chimice și ogoarele lucrute de tractoare și combine; miile de blocuri de locuințe, care schimbă fundamental înfățișarea orașelor; instituțiile și așezămintele destinate ocrotirii sănătății, dezvoltării științei și culturii; — iată o parte a marelui tablou care înfățișează ascensiunea spre culmile marilor înfăptuiri a scumpei noastre patrii.

Oricare realizare din orice domeniu de activitate a fost înfăptuită cu toată râvna și abnegația milioanei de oameni ai muncii, care vor să transforme vechea înfățișare a țării într-un stat modern.

Economia țării a continuat să se dezvolte echilibrat, an după an, armonios, pe o linie mereu ascendentă, obținându-se succese însemnate în înfățișarea prevederilor planului de stat.

De la extinderea tehnicii noi în toate ramurile economiei naționale, la programul complex menit să asigure dezvoltarea intensivă și multilaterală a agriculturii, care să aducă cu fiecare an producții tot mai ridicate. De la creșterea conti-

nuă a nivelului de trai, material și cultural al oamenilor muncii, la îmbunătățirea aprovizionării la orașe și sate. În-făptuirea programului de construcții, cheltuielile înscrise în bugetul țării pentru învățămînt, cultură, și sănătate; — întregesc marele tablou al în-făptuirilor regimului nostru de Democrație Populară.

Culegînd din plin roadele activității lor harnice, oamenii muncii privesc cu încredere viitorul, ei muncesc cu elan pentru întărirea și dezvoltarea orînduirii noastre noi, participă activ la rezolvarea treburilor obștești, la conducerea vieții economice și culturale și pun întreaga putere de muncă în slujba progresului și prosperității patriei socialiste.

Republica Populară Română a obținut atîtea succese remarcabile, ceea ce a făcut să se audă din partea unuia din mul-

ții vizitatori de peste hotare: „Poporul român ne-a lăsat o impresie admirabilă. El muncește cu entuziasm pentru progres și obține rezultate minunate, realmente de invidiat“.

Relațiile de strînsă prietenie și intru-ajutorare cu țările socialiste, promovarea principiilor de coexistență pașnică, dezvoltarea relațiilor multilaterale, militarea pentru destinderea încordării internaționale, pentru rezolvarea pașnică a problemelor litigioase — toate acestea dovedesc că Republica Populară Română, militează pentru pace și cooperare între popoare, cîștigîndu-și în felul acesta un mare și binemeritat prestigiu pe arena internațională.

A 16-a aniversare a constituirii Republicii Populare Române găsește întreg poporul român strîns unit.

ANIVERSAREA REPUBLICII POPULARE ROMINE

C. ALEXE

HRISTOS... Domnul Nostru!

(Urmare din coperta 2-a)

zeule, Dumnezeuul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai pe sus decât pe tovarășii Tăi de slujbă.“

Că aceasta se aplică Domnului Hristos, se poate clar vedea din Ebrei 1,8,9, unde se arată că Dumnezeu a spus astfel Fiului Său: pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci: toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea... De aceea... Dumnezeuul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi.“ Găsim de asemenea că scrierile Iudeilor aplică aceasta la Mesia:

„Acest Psalm urmează a fi înțeles ca aplicându-se la — Mesia — Tronul Tău, o Dumnezeule, pare a fi traducerea corectă. Toma numește pe Domnul Hristos: „Domnul meu și Dumnezeul meu“ (Ioan 20,28) și în Rom. 9,5 apostolul Pavel spune: „patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!“

Adevărul despre divinitatea Domnului Hristos este subliniat adesea în scrierile Spiritului Profetic. Astfel referitor la acestea citim:

„Iehova (Domnul — YAHWEH) este numele dat Domnului Hristos. Iată, Dumnezeul este mântuirea mea, scrie pro-

fetul Ișai: „Voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul, Iehova, este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit“. (Is. 12,2).

„El (Isus) a împărtășit viața oamenilor și cu toate acestea a fost Fiul nevinovat al lui Dumnezeu. El era Dumnezeu în trup“.

Apostolul ne atrage atenția la Autorul mântuirii noastre. El ne prezintă cele două naturi ale Sale, Divină și umană. Iată descrierea naturii divine: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucră de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu“ (Filip. 2,6). El a fost „ogindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui“ (Ebrei 1,3).

Acum, iată și descrierea naturii umane: „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce“. (Filip. 2,8). El de bună voie a luat asupra-Și și natura umană. A fost propriul Său act, și prin consimțămîntul Său propriu, El Și-a înveșmîntat divinitatea Sa cu natura umană, El a fost totdeauna Dumnezeu, dar nu S-a prezentat (nu a apărut), ca Dumnezeu. El și-a acoperit demonstrarea divinității care cerea închinare, lucrul ce a atras admirația universului lui Dumnezeu. În timp ce era pe pămînt era Fiu al lui

Dumnezeu, dar El se dezbracă de forma de Dumnezeu, și în locul ei luă forma în înfățișarea unui om. El păși pe pămînt ca un om. Pentru noi, El deveni sărac pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim. El lăsă la o parte slava și măiestatea Lui. El era Dumnezeu, dar pentru un timp, El renunță (părăsi) la forma de Dumnezeu.

Ca un membru al familiei omenești, El era muritor, dar ca Dumnezeu, El era pentru lume, izvorul vieții. El ar fi putut, în persoana sau natura Sa divină, să se opună morții și să refuze a se lăsa sub stăpînirea ei; dar El de bună voie își dădu viața, pentru ca făcînd astfel, El să poată da viață și să aducă la lumină... nemurirea. El a purtat păcatele lumii, și a suferit pedeapsa care S-a rostogolit ca un munte asupra sufletului Său divin. El își dete viața ca un sacrificiu, pentru ca omul să nu moară veșnic. El muri nu pentru că a fost obligat să moară, ci prin propria și libera Sa alegere și voință. Ce umilință a fost aceasta! Ea a uimit pe îngeri. Limba nu o poate niciodată descrie. Imaginația n-o poate cuprinde. „Cuvîntul Cel veșnic, a consimțit să „se facă trup“! Dumnezeu a devenit om! A fost o umilință minunată.

Pre-existența Domnului Hristos. Lucrul acesta este subliniat în următoarele texte:

„N-ai nici cincizeci de ani, I-au zis Iudeii, și ai văzut pe Abraam!” Ioan 8, 57. Iar în Ioan 17, 5 El se ruga: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea“. În 1 Ioan 1, 1 cetim: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții“.

Următoarele gânduri ale Servei Domnului ne prezintă astfel gândul acesta: „Cu solemnă demnitate Isus răspunse: 'Adevărat, adevărat vă spun, că mai înainte ca să se nască Abraam, Eu sînt'“.

„Tăcere se revarsă asupra acestei adunări. Numele lui Dumnezeu, dat lui Moise pentru a exprima ideea prezenței fusese pretins, de acest învățător galileean că Îi aparține. El se anunțase ca fiind Cel existent prin Sine însuși“. Mica 5, 2.

Lumea a fost făcută prin El, și nimic din ceea ce s-a făcut (din ceea ce se vede) n-a fost făcut fără El. Dacă Domnul Hristos a făcut toate lucrurile, El exista mai înainte de toate lucrurile. Cuvintele spuse în privința aceasta sînt atît de hotărîte, încît nimeni nu poate rămîne în îndoială. Domnul Hristos a fost în mod esențial Dumnezeu, și aceasta în cel mai înalt sens. El a fost din veșniciei cu Dumnezeu; Dumnezeu peste toate, veșnic binecuvîntat“.

„Mai înainte ca să fi fost Abraam, Eu sînt“. Domnul Hristos este Fiul, pre-existent

și existent prin Sine însuși, al lui Dumnezeu. Mesajul pe care El l-a dat lui Moise ca să-l ducă copiilor lui Israel a fost: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: 'Cel ce Se numește — Eu sînt — m-a trimes la voi“. Exod. 3, 14. Vorbind despre pre-existența Sa, Domnul Hristos duce mîntea înapoi prin veacurile fără de sfîrșit. El ne asigură că nu a fost niciodată un timp cînd El să nu fi fost în strînsă comuniune cu Dumnezeu cel veșnic. El, a Cărui voce o ascultau atunci Iudeii, fusese cu Dumnezeu din veșniciei“.

Eternitatea Domnului Hristos. Dovezi ale existenței veșnice a Domnului nostru Isus Hristos se pot vedea și din următoarele texte:

— El este „din zilele veșniciei“. Mica, 5, 2.

— El este „din veșnicie, înainte de orice început“. Prov. 8, 23.

— El este „Alfa și Omega... începutul și sfîrșitul“. Apoc. 22, 13.

Să urmărim următoarele gânduri ale Spiritului Profetic.

„Domnul Isus Hristos a fost din veșnicie una cu Tatăl. El a fost chipul lui Dumnezeu“, chipul slavei și maiestății Sale, „strălucirea măririi Lui“. Domnul Isus Hristos, Fiul cel divin al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie, ca o persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. El era slava cea de nemăsurat a Cerului. El era comandantul ființelor cerești, și închinarea plină de adorare a îngerilor era primită de El, ca fiind dreptul Său. Aceasta nu însemna nici o „jefuire“ a lui Dumnezeu.

Este lumină și slavă în adevărul că Domnul Hristos a fost una cu Tatăl mai înainte ca să se fi pus temelile lumii. Aceasta este lumina care strălucește într-un loc întunecos, făcând-o plină de strălucire, de slavă originală, divină. Acest adevăr, infinit de tainic în sine, explică alte lucruri tainice, și de altfel, adevăruri de neexplicat, în timp ce el este înconjurat, înfățișat într-o lumină de neapropiat și de neînțeleș.

Cu privire la aceste adevăruri, referitoare la Dumnezeu, pre-existența și veșnicia Fiului lui Dumnezeu, este evident faptul că termenii menționați mai sus nu pot avea nici legătură — completă, desăvârșită — cu ceea ce cunoaștem noi ca... naștere, sau a fi născut. A forța o astfel de concepție, lucrul acesta ar necesita... un început, adică faptul că a fost un timp când El nu a existat, nu a fost, apoi... că a apărut un timp când El a apărut la ființă...

SAMSON

Mergînd pe drumul care duce
Prin vîi, La Timna, colo-n vale,
Un tînăr leu, de pradă dornic,
Samson a întîlnit în cale.

Asupra lui ca o furtună
S-a aruncat această fiară,
Cătînd să-l sfișie de grabă
Cu-a ei necruțătoare ghiară.

Dar el, viteaz fără de seamăn,
De fel nu s-a înfricoșat ;
S-a dat doar sprinten la o parte
Și-apoi pe leu a-ncălecat.

Cu mîini vînjoase după-aceea
El, aplecat pe al său gît,
Prinzîndu-i fălcile-amîndouă,
L-a sfișiat, l-a doborît.

Și-așa, în lupta care-atuncea
Între Samson și leu s-a-ncins
Învingător Samson ieșit-a,
Iar leul a ieșit învîns.

Dar, vai, Samson în scurtă vreme
A trebuit și el să moară
Cu ochii scoși precum arată
Izvoadele de-odinioară.

Căci întîlnînd-o pe Dalila,
Deși viteaz neîntrecut,
În ziua-aceea, el, pe sine
Să se învingă n-a știut.

I. Bătrîna-Voivodeni

„Î
N
I
E
S
L
E
A
N
E
Î
N
C
Ă
L
Z
I
T
Ă”

Din clopotele vremii
Din ev în ev răzbat
Chemările vieții,
In lume-n lung și-n lat :

Și bronzurile vremii
Și cerul s-a oprit
Cînd oștile de îngeri
Spre lume au pornit :

Cu glasurile vremii
Cînta în noaptea sfîntă
Suflarea îngerescă
Cîntări ce și-azi se cîntă :

„Pace... pururi pace
Să fie pe pămînt !...
Și-o bună învoire
După al Său Cuvînt“.

Și... S-a-ntrupat Cuvîntul,
Și S-a născut Isus ;
Și-n ieslea ne-ncălzită
Pe paie fost-a pus.

Și de atunci în lume
In iesle tot mereu
Fu părăsit... El... Domnul
De tine... El... sau eu !

Din clopotele vremii
Pînă la noi răzbat
Chemările vieții :
Ecou... neîncetat,
Dînd glas...
Cu glasul vremii !...

Pe Hrist, und-L-ai lăsat ?

D. POPA-TICU

C

E

A

D

E

A

3-a

M

I

L

A''

Era pe timpul imperiului Roman. Iudeii gemeau sub jugul cel greu al legiunilor romane. Imperiul de fier oprima pe cetățenii cei pașnici și reprima fără cruțare pe revoluționari, chiar dacă lucrul acesta dădea loc la adevărate războaie, ca în cazul luptei împotriva lui Spartacus.

Dacă soldatul roman, deci cuceritorul, era obosit ducându-și scutul, acesta avea dreptul să poruncească unui Iudeu să i-l ducă o milă.

Evanghelistul Matei, redând minunatele învățături ale Domnului Hristos, cunoscute ca fiind

„Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două”. Matei 5:41.

cele de pe Muntele Fericirilor, spune în cap. 5, 41 :

„Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două”.

Trebuie să recunoaștem că dificultatea stă în prima milă — și nu în cea de-a doua.

A te răzbuna, a plăti cu aceeași monedă, și chiar „mai mult”, sau a plăti pentru o insultă adusă, lucrul acesta este o a doua natură a majorității oamenilor. Instrumentele răzbnării sînt multe și variate. Oamenii au folosit în decursul timpului săbiile, tunurile, calomnia, și uneori chiar amvoanele bisericilor.

Cît poți duce fără să ripostezi? Încercarea aceasta, ca nici una alta, măsoară profunzimea transformării noastre spirituale.

A ierta atunci cînd iertarea nu este căutată, cerută; a iubi atunci cînd dragostea este res-

pinsă; a te stăpîni atunci cînd aceasta este considerată ca un act de slăbiciune, a servi atunci cînd actul iubirii este în mod ridicol considerat ca sclavie, iată prin excelență spiritul lui Hristos; aceasta este știința celei de-a doua milă.

Iată ce povestea cineva :

Eram acum vreo treizeci de ani pe un teren de fotbal, cînd am văzut această demonstrație a iubirii. Pe teren, se desfășura un joc amical de fotbal între două echipe vecine, iar tatăl meu era arbitru. Deodată tatăl meu fluiera un penalty cu care cel în cauză nu fu de acord. El acuză pe tatăl meu, și apropiindu-se de obrazul lui, îi spuse cuvînte ce nu se pot scrie. Fratele meu mai mare și cu mine am luat poziții de luptă. Pozițiile noastre strategice ne ofereau un avantaj de care jucătorul de pe teren nu era în cunoștință. Consternat mă uitam la tatăl meu să-l văd cum acționează, iar noi gata oricînd să intervenim. Uitîndu-mă văzui pe tatăl meu cum primește toate aceste insulte în tăcere și apoi întorcînd spatele părăsi liniștit și cu pași siguri terenul de joc. Deodată... pietrele din mîna mea mi se părăură ceva cu totul ne la locul lor, ceva straniu în această atmosferă de „mila a doua” de care vorbea Mintuitorul. Fratele meu și cu mine am dat drumul „armelor” și încet, încet, pășirăm în spatele aceluia care se părea că se înalță în statură cu fiecare pas pe care îl făcea.

Eram convînși că noi văzurăm în acea zi un om care parcurgea „cea de-a treia milă”.

C. ADV.

Imn închinat muncii

Muncă, operă divină,
Sfînt izvor de bogăție!
Casa ta mereu e plină
De belșug, de bucurie.

Tu ai fost și ești comoară
Pentru lumea fericită
Care astăzi te adoră
Dîndu-ți cîntea cuvenită.

Pentru cel făr-de nădejde
Ai aprins făclia sfîntă
Cînd trezit, de dimineață,
La chemarea ta s-avîntă.

Trece puntea neștiinței
Și prin noapte drum îi face;
Urcă culmea biruinței,
Iar în suflet are pace.

Har divin ai fost de-a pururi;
Muncă, tu, de noi slăvită,
Răsplătind cu-a tale bunuri,
Făcînd viața fericită.

Tu ai fost întotdeauna
Scut în grele încercări,
Copleșindu-ne întruna
Doar cu binecuvîntări.

Rodul tău: belșug de pîine,...
De lumină și tărie...
Tu ai fost și vei rămîne
Sfînt izvor de bogăție.

Pe ogoare, în uzine,
Sus la munte, jos în luncă:
Peste tot noian de bine,
Te mărim... Slăvită muncă!

PETRE C. CAZAN

Nume date lui Isus Hristos în Sfînta Scriptură

— Fiul Lui Dumnezeu și Fiul Omului —

Isus n-a contestat niciodată faptul că era Dumnezeu, cu toate că îi fuseseră date numele de Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. El a afirmat pre-existența Sa declarînd iudeilor: „Înainte ca să fie Abraam sînt Eu“. „Cel care M-a trimes este cu Mine“. „Cînd veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sînt“... În ultima Sa rugăciune înălțată în favoarea ucenicilor Săi, Isus zise: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Tu Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii“. Ioan 8,58; 8,29,28; 17,24.

Isus care era asemenea lui Dumnezeu, egal cu Dumnezeu, avea viața în Sine însuși și avea puterea să o dea și să o ia înapoi. Se găsește în Isus, o întregă libertate de acțiune, și, pe de altă parte, o supunere deplină față de voința lui Dumnezeu. El s-a dat de bună voie ca sacrificiu pentru expierea păcatelor oamenilor. „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii Mele“. Ps. 40,8-11.

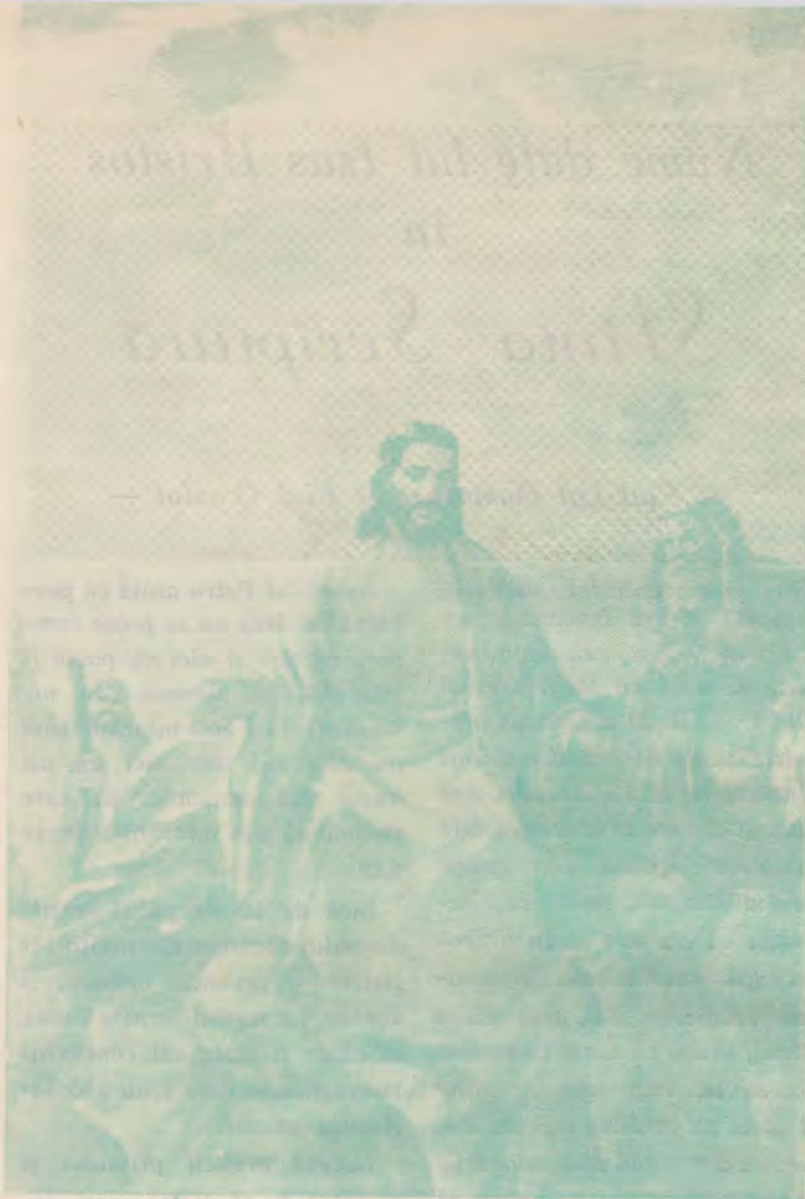
Apostolul Petru arată că persoana lui Isus nu se poate compara cu alta și nici nu poate fi înlocuită cu altceva. „În nimeni altul nu este mîntuire căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mîntuiți“. Fapte 4,12.

Încă de la începutul creștinismului doctrina divinității lui Hristos a provocat opoziții, și aceasta nu numai printre iudei, ci chiar și între cei convertiți la creștinism care erau sub influența gnozei.

Doceșii, ereticii primului și ai celui de-al doilea secol, învățau că Fiul lui Dumnezeu nu s-a întrupat, nu s-a născut, n-a suferit și n-a murit decît în aparență. Ei au fost combătuți de către părinții bisericii.

Patripasienii, ucenicii lui Noët de Smirna, care a fost excomunicat către anul 220, învățau că Dumnezeu unic se numea Fiul, în manifestarea Sa omenească și că Tatăl Însuși a fost acela care a suferit pe cruce.

Sabelius, născut în Africa, se pare că a fost episcopul Ptolenaidei între anii 250—260, a fost adeptul doctrinei lui Noët

de Smirna. El n-a negat divinitatea lui Hristos, dar confunda persoana Sa cu aceea a Tatălui. El socotea LOGOSUL (cuvîntul) și Duhul Sfînt ca fiind două manifestări ale Dumnezeuului unic. Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt nu erau pentru el decît trei nume desemnînd pe Dumnezeu.

Arie, în secolul IV așeză pe Isus în cadrul lumii create. El se plasează în fruntea creațiilor. Dumnezeu a creat pe Fiul, apoi Dumnezeu și Fiul au creat pe Duhul Sfînt.

Apostolul Pavel, vechi Fari-seu ne spune că Dumnezeu a voit ca: „toată plînatatea să locuiască în El (în Isus)“ care „este întipărirea (amprenta) ființei Sale“ și care susține „toate lucrurile prin cuvîntul puterii Sale“. Col. 1,19 ; Efes. 1,23 ; Ebrei 1,3.

Pentru a ne mîntui, trebuie ca Acela care era asemenea lui Dumnezeu, să se intruzeze în natura omenească.

Adresîndu-se într-o zi ucenicilor Săi, Isus îi întrebă : „Cine zic oamenii că sînt Eu, Fiul

Omului?... Petru răspunse : „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeuului celui viu“. Isus laudă pe Petru pentru răspunsul lui atît de bun. Mărturia apostolului era conformă cu aceea pe care o auzise din gura lui Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!“ Mat. 16, 13—16 ; Ioan 1, 29—36.

De altfel înainte de nașterea Sa Isus a fost numit Fiul lui Dumnezeu de către îngerul Gabriel care a vizitat pe Maria : „El va fi mare și va fi numit FIUL CELUI PEAÎNALT... copilul sfînt care se va naște din tine va fi numit FIUL LUI DUMNEZEU“. Luca 1, 32—35.

La Iudei, titlul de Fiu al lui Dumnezeu nu putea fi decît cel al lui Mesia ; astfel ei fură foarte intrigati să audă spunîndu-se despre Isus, pe a cărui mamă și frați îi cunoșteau, că El era Fiul lui Dumnezeu. Totuși în vremea Sa, această naștere a deschis multora interesul de a cunoaște mai bine împrejurările în care ea a avut loc. Păstorii auziseră cîntecul îngerilor : „Vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul“. Magii conduși de către o stea veniseră să I se închine. Împăratul Irod, îngrijorat de prestigiul său, dăduse la moarte pe copilașii din Betleem, oraș desemnat de către profetul Mîca ca urmînd să fie locul de naștere al lui Mesia. Mica 5,2. Simeon, Ana și mulți alții recunoscuseră în acest copil pe Mîntuitorul promis.

Primul născut din toată creațiunea.

Dacă, așa cum am văzut, Isus este din veșnicie, pentru ce Apostolul Pavel spune despre El că este primul născut din toată creațiunea? S-a presupus că aceasta nu putea să fie decît primul născut în superioritate. Aceasta este de conceput. Toți textul este precis, și această afirmație a fost mult timp discutată în unele concilii, în special în cel de la Nicea din anul 325, unde a fost condamnat Arie. Apostolul Pavel, în prima sa epistolă către Corinteni (cap. 15) declară: „Primul om, se trage din pămînt, este pămîntesc; al doilea om este din Cer“. Cel de-al doilea om

este Isus Hristos, conceput prin Maria de către Duhul Sfînt. Nici un om, nici înainte și nici după aceea, n-a fost conceput în felul acesta. Isus are deci o natură divină-umană. Și în acest sens, El este primul născut din toată creațiunea. Col. 1, 15; Rom. 6. 5—8.

Călăuzit prin inspirație divină, apostolul Pavel amintește, în epistola sa către Romani, cuvîntul lui Isus către Nicodim: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu... ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh“. El sfătuiește pe fiecare

dintre cititori să devină o creatură nouă prin pocăință și prin botez, simbol al morții și al învierii spirituale despre care Isus a vorbit lui Nicodim. Da, este necesară nașterea din Duh pentru a avea parte de viața veșnică. „Așa cum am purtat chipul celui pămîntesc, vom purta și chipul Celui ceresc“, și aceasta pentru că „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea încît a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. 1 Cor. 15, 45—49; Ioan 3, 16.

N. Dumitrescu

ÎN A CUI ÎNCĂLĂMÎNTE UMBLI?

Încălămîntea împarte pe oameni în trei clase deosebite:

Da... încălămîntea!

UNIL... obișnuiesc a purta încălămîntea tatălui lor. Ei nu iau nici o hotărîre proprie.

ALȚIL... sînt în mod necugetat încălțați de către mulți alții.

OMUL... cel cu adevărat de vazăre și puternic în hotărîrile lui, este propriul său diriguitor. El insistă în a lua hotărîri proprii, pe care apoi le respectă. UNUL ca acesta umblă în propria sa încălămîntă.

Caldr

GÎNDURI DE TOAMNĂ !

E toamnă... E noiembrie... E-o zi înourată
Și-i bolta-acoperită cu nouri plumburii...
De-o zi și-o noapte vîntul n-a încetat să bată,
Să suiere prin hornuri, prin poduri, magazii.

N-auzi o păsărică să cînte ca-nainte,
Să-nveselească omul cu glasul ei duios ;
Pe-o ramură — frunzită, cu viersul ei fierbinte,
Să-și cînte bucuria plăcut, melodios.

S-așterne peste fire adîncă întristare
Și vrînd-nevrînd pe inimi s-așterne vîlul ei,
Din zi în zi mai rece, mai tristă ziua pare ;
La sobă și la lemne gîndești fără să vrei.

Gîndești la magazie, la beci și la cămară :
Ai pus ceva acolo să poți apoi lua
Ca viața ta să-ți fie în iarnă mai ușoară ?
De iarna fi-va aspră : să poți ieși din ea ?

Așa gîndește omul pătruns de-nțelepciune,
Acel ce se numește că este chibzuit ;
Muncește, strînge zilnic și-n sigur loc el pune
Provizia de iarnă ce și-a agonisit.

La fel ca gospodarul va face fiecare
Creștin fără de pată, la minte cumpănit.
Va-ntîmpina pe Mire ca cele cinci fecioare,
Cu candela aprinsă, în totul pregătit.

Va fi condus de-a pururi de-un duh de-nțelepciune
Și pururea va face doar fapte creștinești
Pe care drept comoară, cu sîrg le va depune
Spre-a fi pe veci păstrate-n-cămările cerești.

Andrei Thomas

Vă poruncesc să vă iubiți unii pe alții" au fost printre ultimele cuvinte ale Domnului Isus, însumînd în acest comandament divin adresat creștinilor, chintesența aplicării tuturor învățăturilor date pînă aici de El. Și de aceea, ținînd seamă de acest fapt al concretizării prin enunțarea unui singur cuvînt: „iubire“, putem ușor înțelege că acesta este atît de vast în cuprinsul lui, încît pentru a-l cuprinde lămurit în complexitatea lui este nevoie a fi clari mai întii asupra fiecărei părți componente a sa, ca după aceea să tragem concluzia completă a sensului acestui cuvînt: iubire.

Iubirea nu este doar un sentiment, cu toate că este și aceasta; mai mult încă, ea este ceva faptic, determinativ, o acțiune. o forță dinamică, motrică. În sensul acesta vorbește și înțeleptul Solomon cînd spune că „prietenui adevărați iubesc oricînd, și în nenorocire ajunge ca un frate“ (Prov. 17, 17), voind să arate că atunci cînd cineva spune că iubeste, aceasta nu înseamnă ceva plătonic, sau pur sentimental, departe de viața reală, de problemele ei, de întîmplările ei. O, nu! Ci este o forță ce intră imediat în acțiune în folosul celui față de care această iubire se pretinde.

Și această forță ce se declanșează automat din partea iubirii este multilaterală, căutînd să cuprindă toate căile posibile și imposibile prin care cel iubit să fie ajutat, să se simtă bine, fericit.

...Era primăvară în tot parcul și numai cîntec de privighetori în liniștea lui. Pe o alee singuratică o pereche de vîrsta mijlocie mergea la pas. Deodată, atrași de cîntec de privighetoare, se opriră... iar bărbatul

„D I N T O A T E U N A S I N G U R Ă“

privind către soția sa, în chip foarte curtenitor i se adresă, începînd o conversație:

— Auzi dragă ce frumos cîntă privighetoarea?!

— În adevăr, minunat!

— Dar, înțelegi oare ce spune în trilurile ei?

— !?... Soția îl privi mirată și întrebătoare, însă cu fața surizătoare, parcă i-ar fi ghicit gîndul.

— În cîntul ei ea spune atît de frumos: Te iubesc, te iubesc, te iubesc, își completează el tîlcuirea.

Soția însă, luîndu-l de braț îi spuse:

— Nu dragul meu, nu-i pricepi bine viersul.

— Ei, cum așa?! răspunse soțul zîmbitor.

— În cîntul ei, privighetoarea spune: Dovedește, dovedește, dovedește!

— AV. FLORESCU —

Și amîndoi își continuară drumul la braț, voioși... Soția redînd din cînt de privighetoare tîlcul adînc al iubirii...

În adevăr, iubirea nu este vorbe, ea nu este o argumentație, o ploaie de făgăduieli cu aducerea stelelor de pe cer ca un covor pe care să pășească persoana față de care ți-o exprimi. La temelia ei, în componența ei, iubirea nu-i altceva decît o înșiruire de dovezi, care mai de care mai frumoase, lăsînd aștri să împodobească bolta cerească, dar făcînd din aceste dovezi o încîntare de viață lăolaltă aici pe pămînt.

Cît de minunat și lămurit prezintă mama rostul adevărat al acestui cuvînt: iubire. Iubirea de mamă de-a lungul veacurilor au cîntat-o poeții în

tile adînc și mișcător de cuvinte; compozitorii în melodii duioase; sculptorii cu dalta și pictorii cu penelul imortalizînd pe o marmură sau o pînză măreață, iubirea plină de jertfă a mamei. Căci ea nu cunoaște în viața ei decît un singur cuvînt: „să dea“, și un singur gest: „să se jertfească“; caracteristici prin excelență a celei care poartă cu cinste numele de mamă.

Dăruirea... jertfirea... iată simbolul iubirii! Tot ce nu are în sine din acestea nu poate a se numi cu adevărat iubire. Datorită acestei dăruiri pentru o idee, pentru o țintă iubită s-au atins în omenire mărețele înfăptuiri. Numai îndrăgirea unui lucru pe care-l faci, trans-

formă realizarea lui într-o minune.

Să atingă înălțimea aștrilor, spre a le afla tainele; să se strecoare pînă în miez de atom și a-i îndruma forțele, ferecate acolo cu nouăzeci și nouă de lăcate, în vederea binelui și prosperării omenirii; să-și ducă ani în șir în cercetări spre a smulge unui flagel arma ucigătoare; și cîte alte domenii, au însemnat dăruire totală din partea celor ce au urmărit cu trudă aceste ținte, a însemnat jertfire poate chiar a vieții în cursul experiențelor, și în final a însemnat că o forță tainică, lăuntrică, i-a minat și anume îndrăgirea ideii de mai bine.

Îmi place să privesc la mîna meșteșugarilor în fel și fel de de ramuri.

Cu cită migală împunge croitorul de mii și mii de ori cu acul într-o haină pînă ce o dă gata, minunată; cum își conduce strungarul piesa ce o lucrează, cu ochiul urmărind-o, cu mîna îndrumînd-o, spre a fi precisă și frumoasă; cum lino- tipistul aleargă cu degetele sale paganinice pe strunele instrumentului lui, culegînd și aranjînd într-un minunat concert, șiruri de gînduri ale păcii și înfrățirii, deschizătoare de drumuri spre progres, ale științei și a tot binele. Și toate acestea ca un rezultat al faptului că fiecare dintre ei își iubește meseria și vrea s-o exteriorizeze dîndu-i forma care să reprezinte în chipul cel mai măreț iubirea din lăuntrul lui.

Și de remarcat este că tot lucrul ce are la temelie înfăptuirii lui iubirea de bine, frumos și fericire, se înfățișează în acel chip care atrage, răs-pînditor de bucurie.

Evangelistul Ioan ocupîndu-se de această problemă a iubirii în legătură cu Dumnezeu, spune că ființa, existența Sa nu este altceva decît iubire. Și în sprijinul acestei afirmații Ioan arată că atunci cînd s-a alcătuit planul de mîntuire, această Iubire și-a dovedit esența ei prin aceea că a fost gata dintru început să dea, să jertfească tot ceea ce dumnezeirea avea mai de preț, „pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3,16.

Iubirea aceasta nu a recurs la vorbe, sau să însărcineze pe altcineva, pe vreun inger strălucitor, cu rezolvarea problemei ridicată prin căderea omului în păcat. Nimic din toate acestea! Iubirea și-a dovedit natura ei prin aceea că ea însăși a găsit soluția dînd din ceea ce-i aparținea, și anume tot ce avea mai bun și mai de preț.

Și continuîndu-și gîndul de a face cît mai pe înțeles ce este aceea iubire, el pune întrebarea: „Cum poți zice că iubești pe Dumnezeu, pe care nu l-ai văzut niciodată, cînd în viața ta de toate zilele dai pe față ură chiar față de fratele tău, de semenul tău, pe care îl vezi, îl cunoști, viețuiești laolaltă“. Și Ioan nu găsește o altă explicație a acestei situații decît spunînd că viața de creștinism a acelei persoane cu o așa pretenție și o așa realitate de viață nu este altceva decît o minciună.

„Minunate îți sînt cuvintele în ce privește iubirea ce zici că o ai față de Dumnezeu“, spune Ioan, „dar ca să mă conving de adevărul lăuntrului inimii tale, iată că o iau pe urmele pașilor tăi în viața pe care o duci, și din cele ce vei spune și vei face îmi voi forma deplina convingere cît adevăr sau cîtă minciună este în pretenția ta de creștinism“. 1 Ioan 4,20.

Iar apostolul Pavel îndeamnă pe creștin să-și cerceteze aceea ce el numește iubire, căci s-ar putea că ceea ce el nu

mește în chipul acesta, să nu fie decît curată prefăcătorie; apoi încă el mai zice că „iubirea nu face rău aproapelui“, ba dimpotrivă îl sprijină, îl ajută să se ridice, bucurîndu-se de înaintarea lui, „cu multă cinste dîndu-i înțietate“. Rom. 12,9.10. Așa după cum tot acest apostol arată, iubirea este forța care lucrează credința și o modelează, făcînd din ea, din credință, ceva vizibil. Pavel se prezenta Corintenilor și-i îndemna să vadă iubirea lui, dovedind și el că ea nu este o simplă teorie ci este un factor viu, vizibil, urzitor de concepții și de caracter, răspîditor de lumină. Gal. 5,6; 1 Ioan, 2,10.

PSALMUL 15

*Cine locui-va, Doamne,
N-al Tău cort prea minunat?
Cine va urca-n mărire
Muntele Tău sfînt, curat?*

*Cel ce umblă în dreptate,
Cel ce voia-Ți a-mplinit,
Cel ce cu sinceritate
Spune tot, chiar ce-a gîndit.*

*Acela nu clevețește
Cu limba, nu face rău
Fratelui, nu ocărăște
Pe alt om, semenul său.*

*El privește cu oroare
Pe cel disprețuitor,
Dar cinsteste pe cel care
De Domnul e temător.*

*El nu-si calcă jurămîntul
Chiar spre vaubă-i fiind;
Cu dobîndă imorurnutul
Nicidecum nu l-ar fi dînd.*

*Nu ia mită ca s-avese
Pe cel ce nu-i vinovat.
Cel ce-asa se poartă-n viață
Niciodată nu-i clătînat.*

I. Geantă

Și cît de minunat lămurește apostolul Pavel în ce constă și împlinirea Legii cînd arată că creștinul care va fi ajuns să înțeleagă rostul iubirii în viață, anume de a face să dispară din umblarea lui orice urmă de răutate față de semenul său, a înțeles să transpună în viața sa principiile Legii lui Dumnezeu, deoarece iubirea este împlinirea Legii. Rom. 13,10.

Așa după cum a lămurit însuși Domnul Isus, trăirea poruncilor lui Dumnezeu se rezumă la dovedirea iubirii. „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“ (Ioan 14,15) vorbind în plural ca de mai multe, nu numai ca de una ca de afișare, cum înțeleg unii, ci toate într-un mănunchi întreșindu-se, fiecare în parte lucrată cu atenție și aducînd prin coloritul și parfumul ei în viața de credință, un rost și un sens al acesteia.

Urmează deci că și Domnul a înțeles iubirea ca un element lucrător în creștin, exteriorizat în fapte, fără de care nici nu poate exista.

A ținut apostolul Pavel să rezerve iubirii un capitol special, al treisprezecelea, în epistola sa întîia către Corinteni, arătîndu-i măreția, frumusețea și cu cît întrece ea orice altceva.

Și cît de clar arată apostolul Pavel ținta de căpetenie în viața creștinului cînd spune: „Dragostea nu va pieri niciodată“.

Iubirea revenirii Domnului Isus nu constă în fixarea de

date ci în dovedirea înaltelor principii de viață. Și acest lucru de seamă îl scoate în evidență însuși Domnul Isus lăsându-l ca lucru de căpetenie, anume iubirea dovedită între oameni, buna înțelegere și o viață aleasă, fără fapte de rușine, bătînd „pe tovarășii de slujbă și preocupată să mă-nințe și să bea cu bețivii“. Mat. 24,49.

În legătură cu această fixare de date ale revenirii Domnului Isus, este de folos a reda ce scrie Spiritul profetic prin E. G. White în privința aceasta, începînd încă din 1855 :

„Unii au prins vederi extreme din anumite texte ale Scripturii, oprindu-se cu totul de la muncă, și lepădîndu-se de toți aceia care nu voiau să le primească ideile asupra acestui sau alt punct privitor la data religioasă. Dumnezeu mi-a descoperit aceste rătăcirii în viziune, și m-a trimes să învăț pe copiii Săi rătăciți; dar mulți dintre ei au lepădat în întregime solia, și m-au învinuit că mă conformez lumii. Pe de altă parte, Adventiștii cu numele,

m-au învinuit de fanatism, și în mod greșit am fost înfățișată ca fiind conducătoarea fanatismului, pe care eu mă luptam continuu să-l stăvilesc.

„Se statorniceau diferite timpuri pentru venirea Domnului, și cu ele se stăruia asupra credincioșilor. Dar Domnul mi-a arătat că aceste date vor trece. De aceea am fost învinuită ca fiind robul cel rău care zice : „Stăpînul meu zăbovește să vină !“

„Aceste afirmații cu privire la statornicirea de date au fost tipărite acum vreo treizeci de ani, și cărțile ce le conțineau au fost răspîndite pretutindeni. Însă unii predicatori pretinzînd că mă cunosc bine, afirmă că eu am fixat dată după dată pentru venirea Domnului și că aceste date au trecut, deci viziunile mele sînt mincinoase. Fără îndoială că aceste afirmații mincinoase sînt primite de mulți ca adevăr; dar nimeni care mă cunoaște îndeaproape și-mi cunoaște și activitatea nu poate ca în mod sincer să spună așa ceva. Iată mărturia

pe care am dat-o continuu începînd cu trecerea timpului din 1844 : „Dată după dată va fi fixată de diferiți inși, și va trece“. Dacă în viziune aș fi avut vreun timp precis, și mi-aș fi dat mărturia pentru acea dată, nu aș fi putut să scriu și să public, ținînd seamă de această mărturie, că toate datele ce se vor fixa vor trece“.

„Cînd biserica din Tesalonic primi învățături greșite cu privire la venirea Domnului, apostolul Pavel îi sfătui : 'Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip' (2 Tes. 2, 3). Mulți adventiști au simțit că dacă nu-și puteau fixa credința asupra unei anumite date, la care să aștepte venirea Domnului, atunci ei nu pot fi zeloși și stăruitori în lucrarea de pregătire. Dar cînd speranțele lor sînt tot mereu excitate, numai spre a fi apoi curînd distruse, atunci credința lor primește o lovitură așa de mare, că le e aproape imposibil să se mai impresioneze de marile adevăruri“.

„Dumnezeu nu este autorul neorînduiei, ci al păcii. Însă Satana este un vrăjmaș vicelan și neadormit, continuu la lucru, căutînd un ogor unde să-și semene neghina. Dacă poate găsi pe cineva pe care să-l împingă în slujirea lui, el îi va insufla idei și teorii false, și-l va face zelos în a susține rătăcirea. Adevărul nu numai convertește ci și lucrează curățirea celui ce îl primește.

„Frații și surorile să se păzească de oricine ar stabili

vreo dată cînd Domnul urmează a-Și împlini cuvîntul Său cu privire la venirea Sa, sau cu privire la oricare altă făgăduință făcută de El și de o însemnătate deosebită. Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpînirea Sa. Fapte 1,7. Învățătorii mincinoși pot apare a fi foarte zeloși pentru lucrarea lui Dumnezeu și pot cheltui bănet spre a prezenta lumii și bisericii teoriile lor; dar amestecînd rătăcirea cu adevărul, solia lor este înșelătoare și va conduce suflete pe căile minciunii. Ei trebuie întîmpinați și respinși nu fiindcă ar fi oameni răi, ci fiindcă sînt învățători ai minciunii și se străduiesc să pună asupra minciunii pecetea adevărului“.

Să ne împodobim cu giuvaerurile iubirii, care să înfrumusețeze și să ferească viața de familie și de societate, făcînd ca și Domnul Isus o comoară din fiecă clipă trăită și ajungînd ca și El să fim bineplăcuți înaintea oamenilor, ca o dovadă a vietuirii luminoase în iubirea lui Dumnezeu.

Să nu uităm cuvintele apostolului Ioan că mai presus decît orice altceva stă iubirea. Ea trebuie să ne călăuzească gîndurile, ea să ne îndrume pașii în vietuirea noastră pe pămînt, ea să fie întretesută în fiecă faptă a noastră, astfel făcînd din locul unde ne găsim tot ce poate fi mai frumos și mai mareț.

DIN VIAȚA LUI ISUS

- Conversația cu Nicodim -

După curățirea Templului din Ierusalim de către Isus, Fariseii, Preoții și Cărturarii s-au consfătuit între dînșii cu privire la marea autoritate pe care Isus o dăduse pe față la templu prin osîndirea procedurii demnitarilor Iudei. *Îi neliniștea poziția pe care o luă El, tonul vocii Sale, cum și puterea irezistibilă, pe care o exercitase asupra celor prezenți, ceea ce a făcut pe mulți să creadă, că acesta este de fapt Mesia cel de mult așteptat.*

Acum ei se consfătuiră cu privire la măsurile pe care ar trebui să le ia. Unul dintre ei cu numele de Nicodim, îi sfătui să fie mai moderați, atît în sentiment cît și la fapte. În concluzie el le atrăgea atenția că în cazul că Isus ar fi îmbrăcat într-adevăr cu autoritate de la Dumnezeu, ar fi primejdios, a nesocoti avertismentele și descoperirile puterii Sale. El nu putea să privească pe noul Învățător ca pe un amăgitor, și nici să-L facă obiect de batjocură ca ceilalți Farisei și aceasta pentru că văzuse și auzise personal pe Isus, și sufletul său era neliniștit din această cauză. El dorea să capete lumină în această problemă, și cu cît cerea mai mult, cu atît mai puternică devenea convingerea lui, că Acesta este Cel descris de profeți.

În tot cursul zilei după curățirea curții profanate a templului, Isus vindecă pe bolnavi și ajută celor întristați. Nicodim observase, cu cîtă compătimire miloasă proteja El pe săraci și întristați. După cum un tată iubitor caută să ajute copiilor Săi suferinzi, tot așa reda El bolnavilor sănătatea și transforma tristețea în bucurie. Nici un solicitator nu fusese respins fără ajutor. Mamele erau făcute fericite prin restabilirea sănătății copiilor lor, și glasuri de mulțumire veneau în locul plîngerii și a suspinului: De dimineață pînă seara, Domnul Isus, ajuta celor în lipsă și făcea față uneltirilor Cărturarilor și ale Fariseilor cei plini de mîndrie. Astfel Nicodim văzînd și auzînd toate aceste lucruri și după ce cercetase profetiile, care indicau la Isus ca Mesia cel făgăduit, nu mai putea să pună la îndoială, că El este trimis într-adevăr de Dumnezeu.

Cînd noaptea își întinse umbrele sale, Isus se retrase istovit de la munca Sa obositoare și merse înapoi la muntele Măslinilor, spre a găsi odihnă. Aci Nicodim îl vizită, pentru a avea o convorbire cu El. Nicodim era un bărbat erudit și se bucura de stima Iudeilor. Erudiția sa, binefacerea și mai cu seamă

darurile bogate pe care le făcea pentru serviciul Sanctuarului, erau cunoscute pretutindeni. Afară de aceasta el era și unul dintre membrii cei mai cu vază ai marelui sfat iudaic. Și totuși când se văzu în fața lui Isus, fu cuprins de o emoție și o sfială ciudată, pe care căuta s-o ascundă printr-o aparență de demnitate și prezență de spirit.

El căută să facă ca vizita sa la acest tânăr Invățător, — la o astfel de oră înaintată — să apară ca un gest de coborîre din partea unui mare învățat al Iudeilor. El se adresă lui Isus mai întâi cu cuvinte plăcute: „Invățătorule, știm că ești un Invățător venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face lucrurile pe care le faci Tu, dacă Dumnezeu nu este cu el“. Dar, în loc să răspundă la acest salut măgulitor, Isus fixă pe vorbitor cu ochii Săi liniștiți și cercetători, citind în sufletul său; apoi îi vorbi cu un glas blînd și solemn, descoperind lui Nicodim adevărata stare spirituală a sa: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“. Nicodim pierdu încrederea în propriile sale păreri la auzul acestor cuvinte, al căror înțeles nu-l pricepea; căci El auzise pe Ioan Botezătorul predicînd pocăința și botezul, cum și apropiata venire a Aceluia, care avea să boteze cu Duhul Sfînt. Nicodim simțise de mult, că Iudeilor le lipsea adevărata viață spirituală, și că sfințenia prefăcută, mîndria și ambiția lumea-

scă fuseseră în cea mai mare parte motivul acțiunilor lor, și el se așteptase la o schimbare în aceste lucruri la timpul apariției lui Mesia. Totuși el nădăduia într-un Salvator, care avea să se ridice și să pună națunea iudaică sub stîndardul Său, și să supună împărăția romană prin puterea armelor.

El privea umblarea Sa zilnică ca desăvîrșită înaintea lui Dumnezeu și acum era neliniștit, auzind pe Isus vorbind despre o împărăție, așa de curată, încît el nu putea s-o recunoască în starea sa actuală. El fu cuprins de îngrijorare, și totuși aplicarea cuvintelor lui Isus la cazul său personal îi produse neplăcere, și răspunse, ca și cînd

el le-ar fi înțeles într-un sens literal: „Cum poate un om bătrîn să se nască?“

Isus îi repetă din nou solemn: „Adevărat, adevărat, îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“. Cuvintele lui Isus nu mai puteau rămîne neînțelese. Ascultătorul Său își da acum bine seama, că El se referea la botezul cu apă și la Duhul lui Dumnezeu. Puterea Spiritului Sfînt preschimbă întreg omul, și această schimbare înseamnă nașterea din nou.

Mulți Iudei recunoscuseră pe Ioan ca profeț al lui Dumnezeu și primiseră de la dînsul bote-

Consacrare de pastor

Lăsați pe domnul căl
să vă ducă în casa lui.
Întruarea lui în 1963.

Ziua de 7 decembrie 1963, a constituit pentru frații din comunitatea Sibiu, o plăcută și deosebită ocazie de a înălța laudă lui Dumnezeu pentru îndurarea Lui cea veșnică. A constituit de asemenea o ocazie solemnă și unică pentru fratele nostru Păcuraru Basil, pastor-asis-tent în districtul Deva, ocazie cu care el a fost consacrat ca pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, după ceremonialul obișnuit în Biserica noastră.

C. ADV.

zul pocăinței; între timp el arăta însă mereu, că lucrarea și trimiterea sa consta numai în aceea, de a pregăti calea pentru Hristos; că Acesta este cea mai mare lumină și va aduce la îndeplinire lucrarea începută de Dinsul. Nicodim meditase la aceste cuvinte și era acum convins că se afla în fața Celui vestit de Ioan.

Această nouă naștere părea a fi plină de mister pentru Nicodim. El întrebă: „Cum se poate face așa ceva?” Isus îi descoperi lui Nicodim, că atunci când

Duhul lui Dumnezeu pune stăpînire pe inimă, el devine o putere înnoitoare spre bine. El, aduce o schimbare desăvîrșită a vieții, cugetele nelegiuite sînt izgonite, faptele rele sînt părăsite și iubirea, pacea și umilința iau locul urei, al invidiei și al spiritului de ceartă. Acea putere, pe care nici un ochi omenesc n-o poate vedea, crează o ființă nouă după chipul lui Dumnezeu.

Necesitatea renașterii a fost prezentată înaintea ochilor lui Nicodim cu mai puțină insis-

tență, decît ca modul împlinirii ei. Isus îi face o blîndă mustrare prin întrebarea: „tu ești învățătorul lui Israel, și nu pricepi aceste lucruri?” Aici Hristos vorbea de activitatea lăuntrică a Duhului asupra inimii nerenăscute.

Această curățire lămurește lucrarea, care trebuie să aibă loc în fiecare, care voiește să devie ucenic al lui Isus. Isus desfășură cu răbdare învățătura mîntuitoare lui Nicodim, arătîndu-i, cum Duhul Sfînt umple inima fiecărui om renăscut cu o putere transformatoare. Atunci bucuria vine în locul întristării, și fața reflectează lumina cerească. Și totuși nimeni nu vede mîna, care ridică povara păcatului. Această lucrare nevăzută întrece cunoștința omenească; cu toate acestea, acela care trece de la moarte la viață simte în inima sa, că ea este un adevăr sfînt.

Renașterea spirituală prin credința în Hristos nu fu primită de Nicodim decît în mod nelămurit, deoarece el fusese deprins a privi formalismul și respectarea cu stricteță a ceremoniilor, ca fiind adevărata religie. Marele Învățător declară, că trimiterea Sa pe pămînt nu constă în aceea, de a întemeia o împărăție pămîntească cu pompă și mărire lumească, ci să restabilească Împărăția păcii și a iubirii, și să conducă pe credincioși la Tatăl ceresc, prin lucrarea de mijlocire a Fiului lui Dumnezeu.

Nicodim citise mai înainte Scripturile, dar nu le înțelesese

cum trebuie: acum însă îi fu descoperită adevărata însemnătate a lor, și el recunoscă, că chiar el cu o umblare pretinsă dreaptă în viață are nevoie de a fi renăscut prin Isus Hristos, ca singura posibilitate pentru obținerea unei inimi noi, și să devină astfel părtaș al Împărăției Cerești. Isus declară într-un mod precis, că Împărăția pe care venise El să o întemeieze, nu poate fi recunoscută decât de acei, care vor fi renăscuți. Chiar cea mai strictă respectare a legii nu dă nimănui dreptul de a intra în Împărăția Cerurilor.

Trebuie să aibă loc mai întâi o naștere din nou, și o zidire a unui Duh nou, prin înriurirea Duhului lui Dumnezeu, care să sfințească umblarea în viață și să înobileze caracterul.

Pe când marele sfat se desfășura spre a găsi calea cea mai potrivită pentru condamnarea și uciderea lui Isus, el prezentă cu un glas poruncitor următo-

rea apărare: „Oare legea noastră osindește pe un om, pînă nu va fi ascultat și nu va fi cunoscut ce face?“ Arhiereul îi făcu pentru aceasta, observația muștrătoare, zicîndu-i: „Nucumva și tu ești din Galileea? Cercetează și vei vedea că din Galileea nu s-a ridicat nici un profet“. Totuși adunarea s-a încheiat fără a fi în stare să ia o hotărîre de condamnare a lui Isus.

Cuvintele rostite de Isus noaptea în singurătatea munților către un om singur, n-au fost pierdute. Cînd Nicodim văzu pe Isus pe cruce, spînzurat ca pe un făcător de rele între cer și pămînt, și care totuși se ruga încă pentru omorîtorii Săi, credința lui luă locul îndoielii și al nesigurăței. Raze de lumină se revărsară din convorbirea sa cu Isus pe munte, și luminară crucea Salvatorului. În acest timp de descu-rajare și de primejdie, cînd ini-

mile ucenicilor fură umplute de îndoială și de spaimă, Iosif din Arimatea, un alt ucenic al lui Isus, merse pe față la Pilat și primi corpul Domnului, în timp ce Nicodim cumpără și aduse smirnă și aloe pentru ungerea trupului lui Isus. Acești doi bărbați săvîrșiră cu propriile lui mîini ultimele ceremonii și puseră corpul Mîntuitorului în mormîntul în care nimeni nu fusese așezat pînă atunci. În timp ce ucenicii erau împrăștiați și descurajați, Nicodim se ridică cu zel și cu curaj pentru a onora pe Mîntuitorul în moartea Sa.

Nicodim povesti lui Ioan istoria acelei întîlniri cu Isus. Acele nari adevăruri, exprimate de Isus cu acea ocazie au aceeași însemnătate și pentru noi astăzi, ca și în acea noapte cînd eruditul iudeu recunoscă în umilul teslar din Nazaret, pe Marele Invățător trimis de Dumnezeu.

D. I.

Domnul nostru Isus Hristos

— Prototokos — întâiul născut —

In acest articol vom relua în studiu persoana Domnului nostru Isus Hristos și anume în situația Lui de „Întiul” sau „Primul născut”. Expresia de „Întii născut”, sau „Prototokos”, cum glăsuiește în limba greacă, este aplicată Domnului Hristos, în cuprinsul Noului Testament, de șapte ori.

Două din acestea, sînt cu referire la nașterea Sa prin fecioara Maria. „Și a născut pe Fiul ei cel întii născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu mai era loc pentru ei. Luca 2, 7.

Alte trei texte redau de asemenea expresia de „întii născut”, dar în legătură cu alte lucruri :

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întii născut din toată zidirea”. Col. 1, 15.

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întii născut dintre cei morți,

pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea”. Col. 1, 18.

Ultimele două texte redau de asemenea expresia de „Întii născut”.

„Și, cînd duce iarăși în lume pe Cel întii născut, zice : „Toși îngerii lui Dumnezeu să I se închine”. Ebrei 1, 6.

„Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată : „Tu ești Fiul Meu ; astăzi Te-am născut ?” Și iarăși : „Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu ?” Ebrei 1, 5.

Expresia este folosită adesea de traducerea Septuaginta în legătură cu un copil care este primul născut, din punct de vedere fizic, dar este folosită și în mod simbolic, atît în Septuaginta cît și în alte traduceri ale Sf. Scripturi. Deci avînd un dublu sens : Fizic și simbolic. De exemplu :

„Tu vei zice lui Faraon : 'Așa vorbește Domnul : 'Israel este Fiul Meu, întiiul Meu născut'”. Ex. 4, 22.

„Căci Eu sînt Tatăl lui Israel, și Efraim este întiiul Meu născut”. Ieremia 31, 9 u.p.

„Iar Eu îl voi face întiiul născut, cel mai înalt dintre împărății pămîntului”. Ps. 89, 27.

În consecință, cele de mai sus subliniază faptul că expresia — prototokos = (primul) — întiiul născut — este una din acele expresii care au uneori un înțeles și aplicabilitate mult mai mare decît referindu-se numai la nașterea fizică. Avînd în mintea noastră acest gînd, să cercetăm cele ce urmează :

1. Privilegiile primului născut — Raportul divin ne descoperă faptul că privilegiile, prerogativele primului născut, coborau de la Abraam la Isaac, iar printr-o deosebită lucrare a providenței, la Iacob. Dar în desfășurarea vremii, demnitatea sau autoritatea primului născut a fost pierdută de Ruben, fiul cel

întii născut al lui Iacob, ca o pedeapsă pentru fapta sa incestuoasă. Gen. 35, 22.

Prerogativele și privilegiile primului născut au fost atunci împărțite, așa cum se poate urmări în cele ce urmează :

1. Fiul cel întii născut se bucura de dreptul de stăpînire și conducere, ceea ce însemna autoritate asupra celor mai mici, o autoritate similară aceleia a tatălui. Această latură a dreptului de întii născut s-a văzut în mod deosebit la regii care au domnit peste Israel și Iuda.

După fapta nesocotită a lui Ruben, acest aspect al prerogativelor întiiului născut au fost trecute asupra lui Iuda. Iuda devine astfel deosebit față de celelalte triburi, iar autoritatea aceasta legată, sau atașată de situația de întii născut, face din posesor — cu cîteva excepții — succesorul la tronul regal.

2. Întiiul născut se bucura de privilegiul preoției. Onoarea practicării acestei slujbe a fost transferată de la primul născut al fiecărei familii, la Levi. Num. 3, 12-16 ; 8, 18.

Datorită faptului că mai înainte de aceasta, primul născut slujea ca preot al familiei, iar acum Levi și fiii lui au fost aleși pentru această slujbă, au fost făcute aranjamente ca orice întii născut din familiile Israelitilor, să fie răscumpărat. „Orice întii născut din orice trup, pe care-l voi aduce Domnului, să fie al tău. Numai, să lași să se răscumpere întiiul născut al omului, și să lași să se răscumpere și întiiul născut al unui dobitoc necurat.....”. Num. 18, 15.

3. ÎNTIIUL NĂSCUT, primea o porție dublă din averea părintească. „Ci să recunoască de întii născut pe fiul aceleia pe

care n-o iubește, și să-i dea o parte îndoită din averea lui”. Deut. 21, 17.

Iacob a dat lui Iosif partea ce se cuvenea lui Ruben ca drept de întii născut, prin adoptarea celor doi fii ai lui Iosif. „Acum, cei doi fii, care ți s-au născut în țara Egiptului, înainte de venirea mea la tine în Egipt, vor fi ai mei ; Efraim și Manase vor fi ai mei, ca și Ruben și Simeon. Lui Iosif nu i-a venit bine cînd a văzut că tatal său își pune mîna dreaptă pe capul lui Efraim ; de aceea a apucat mîna tatălui său, cu s-o ia de pe capul lui Efraim, și s-o îndrepte pe a lui Manase. Și Iosif a zis tatălui său : „Nu așa, tata, căci acela este cel întii născut ; pune-ți mîna dreaptă pe capul lui”. Tatăl său n-a vrut, ci a zis : „Știu, fiule, știu ; și el va ajunge un popor, și el va fi mare ; dar fratele lui cel mai mic va fi mai mare decît el ; și sămînța lui va ajunge o ceată de neamuri”. Gen. 48, 15-19.

Dar această împărțire a privilegiilor întiiului născut, nu urma să fie veșnică ; toate aceste privilegii urmau a fi reunite în persoana lui Mesia :

a) Domnia, moștenirea și stăpînirea vor fi date (vor ajunge) lui Mesia.

Lucrul acesta reiese clar din multe pasaje sau texte biblice : „Iar la tine, turn al turmei, deal al fîcei Sionului, la tine va veni, și la tine va ajunge vechea stăpînire, împărăția fîcei Ierusalimului”. Mica 4, 8. Gen. 49, 10 ; Ez. 21, 27.

b) Preoția va fi dată lui Mesia. „Domnul a jurat, și nu-l va părea rău : 'Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec". Ps. 110, 4.

„Și, cum zice iarăși într-alt loc : „Tu ești preot în veac,

după rînduiala lui Melhisedec". Ebr. 5, 6.

„Căci, pe cînd Leviții se făceau preoți fără jurămînt, Isus S-a făcut preot prin jurămîntul Celui ce l-a zis : „Domnul a jurat, și nu se va căi : „Tu ești preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec". Ebr. 7, 21 ; Zah. 6, 13.

Astfel după cum Domnul Isus — Mesia — este „întiiul născut” este numai drept ca toate privilegiile și prerogativele primului născut care au fost răspîndite, împrăștiate, să fie reunite în El. Astfel preoția lui Levi cît și a lui Aron, ca și împărăția lui Iuda și David, nu au fost decît tipuri și umbre ale slujbei celei binecuvîntate a Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu.

II. Insemnătatea expresiei de „întii născut”. Pînă aici noi ne-am ocupat puțin de ceea ce este cuprins în expresia „întiiul născut”. Ne vom lua timp și spațiu spre a aprofunda mai mult această problemă căutînd să stabilim însemnătatea expresiei și în mod deosebit folosirea ei, așa încît să înțelegem mai bine ceea ce se intenționează a se prezenta în textele Noului Testament referitoare la Domnul nostru ca fiind „întiiul născut”).

1. În primul rînd trebuie notat faptul că expresia „întiiul născut” nu indică întotdeauna pe primul fiu născut într-o familie. Ea este uneori folosită spre a arăta o poziție de demnitate conferită cuiva, sau cu care o persoană este investită. Există multe cazuri de acest fel, și vom prezenta unele, după cum urmează :

a) David a fost „întiiul născut”. „Am găsit pe robul Meu David, și l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfînt. Mîna Mea îl va sprijini, și brațul Meu îl va

întări. El Îmi va zice: „Tu ești Tatăl meu, Dumnezeuul meu și Stînca mîntuirii mele!“ Iar Eu îl voi face întiiul născut, cel mai înalt dintre împărații pămîntului“. Ps. 89, 20-27. Și cu toate acestea, el David, a fost cel mai tînăr din familia lui Ișai. 1 Sam. 16, 10-12.

b) Iacob a devenit „întiiul născut“, deși Esau a fost în realitate primul născut. „Iacob a răspuns tatălui său: „Eu sînt Esau, fiul tău cel mai mare; am făcut ce mi-ai spus. Scoală-te, rogu-te, șezi de mîncă din vînatul meu, pentru ca să mă binecuvînteze sufletul tău!“ Și Isaac îl binecuvîntă. Gen. 27.

c) Iosif, în timp ce era primul fiu al Rahelei, era al 11-lea fiu al lui Iacob, pentru că el avea deja 10 fii cu Lea și cu Bilha și Zilpa.

d) Solomon a fost ales ca urmaș al lui David la domnie mai înainte lui Adonia. Adonia era al patrulea fiu al lui David (2 Sam. 3, 4), dar avînd în vedere că cei trei frați mai mari ai lui erau morți el era fiul cel mai

în vîrstă, și în mod normal, el trebuia să fie moștenitorul tronului. Dar David a ales pe Solomon. (1 Regi 1).

e) Efraim, al doilea fiu al lui Iosif, a fost ales înaintea lui Manase, primul născut. „Căci Eu sînt Tatăl lui Israel, și Efraim este întiiul Meu născut“.

f) Levi, Iuda și fiii lui Iosif au fost aleși în locul lui Ruben, primul născut al lui Iacob.

g) Cei trei fii ai lui Levi sînt prezentați ca: Gherșon, Chehat și Merari (Gen. 46, 11). Dar prezentînd acești fii și urmașii lor în Numeri la cap. 4, ei apar în următoarea ordine schimbată: Chehat (al doilea născut—Num. 4, 1-2); Gherșon (primul născut vers. 22-28); Merari (al treilea — vers. 29.33).

h) Apoi mai este cazul lui Simri, căpetenia. „Din fiii lui Merari: Hosa, care avea ca fii pe: Simri, căpetenia, pus căpetenie de tatăl său, măcar că nu era el întiiul născut“. 1 Cron 26, 10.

i) Chiar Iudeii în scrierile lor vechi recunosc că expresia nu

exprimă întotdeauna în mod exact sensul numeric, căci ei se referă, la Adam ca fiind primul născut în lume, deși el a fost creat și nu născut.

2. În al doilea rînd, trebuie notat faptul că termenul „întiiul născut“ este folosit uneori cu un sens simbolic, și fără nici un fel de legătură cu nașterea fizică. Deja s-au menționat unele cazuri, dar vom mai cerceta citeva:

a) Cu privire la Israel (ca popor și nu ca individ): „Israel este fiul meu, întiiul Meu născut“. Ex. 4, 22 u.p.

b) Dumnezeu declară același lucru cu privire la Efraim (de asemenea și Israel): „Plîngînd vîn, și îi duc în mijlocul rugăciunilor lor; îi duc la riuri de apă, pe un drum neted pe care nu se poticnesc. Căci Eu sînt Tatăl lui Israel, și Efraim este întiiul Meu născut“. Ier. 31, 9. În vers. 20 citim că „Efraim este un jiu scump“.

c) Termenul este aplicat membrilor Bisericii lui Hristos.

Citim despre „Biserica celor întâi născuți“ (Ebrei 12, 23).

d) Expresia este aplicată Domnului nostru Isus Hristos. „Și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împărățiilor pământului!“ Apoc. 1, 5. „Și, când duce iarăși în lume pe cel întâi născut, zice: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!“ Ebrei 1, 6. „El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea“. Col. 1, 18.

e) De asemenea găsim lucrul acesta în Literatura Biblică: În lucrarea „Irineu împotriva ereziilor“, cartea III, ap. III. sec. 4, citim că Policarp îl numea pe Marcion „întiul născut al satanei“.

3. În al treilea rând, să cercetăm mai departe, ce însemnează expresia „întiul născut“ atunci când este aplicat poporului Israel, și cum vorbește despre el Dumnezeu în Sfintele Scripturi.

El era: un popor ales, un popor sfânt, un popor deosebit. Deut. 7, 6-7. Un popor deosebit („Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău... și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de ne fata pământului?“ Ex. 33, 16). Un popor favorizat (Deut. 7, 6-7): un popor pus de o parte, un popor al moștenirii („Dar pe voi, Domnul v-a luat, și v-a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca să-I fiți un popor pus de o parte, cum sinteți azi“. Deut. 4 20). Un popor ales din toate popoarele și mai presus de toate popoarele („Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului“. Deut. 7, 6).

Chiar scrierile literare apocrife sînt de acord a concepe pe

Israel ca fiind un popor — „întiul născut“ — singurul născut. Să notăm următoarele parafraze:

„Noi poporul Tău pe care l-au numit „Primul Tău născut, singurul născut, cel iubit“. (4 Ezra 6, 58).

„Pedeapsa Ta este asupra noastră (Israel) ca asupra Intiului născut, singurul fiu născut“. (Ps. lui Solomon 18, 4).

Ce listă minunată de adjective este folosită pentru a descrie poporul lui Dumnezeu din vechime și care era numit „întiul său născut“. („Tu vei zice lui Faraon: „Așa vorbește Domnul: 'Israel este fiul Meu, întiul Meu născut“. Exod. 4, 22).

Lucrul acesta este o parte din ceea ce Dumnezeu voia să spună când El vorbește despre „întiul său născut“. Ceea ce se aplică lui Israel ca popor, se aplică într-un sens și mai larg, mai cuprinzător, lui Mesia—lui Hristos Domnul nostru. Deci și la termenul „întiul născut“, accentul nu este necesar să fie pus pe o generație fizică, ci pe o poziție (situație) de demnitate, de onoare, de superioritate. Toate prerogativele „întiului născut“ au fost atribuite Domnului Isus, dar într-un sens mult mai larg, mai complet.

Lucrul acesta este în general recunoscut de comentatori. Iată ce spune binecunoscutul comentator A. Clark:

„Îl voi face întiul meu născut — mă voi purta cu el cum se poartă un tată cu întiul său născut, căruia îi aparține o parte dublă atât din avere, cât și din onoare. Intiul născut nu trebuie înțeles „ad literam“ în Sfintele Scripturi. Expresia însemnează adesea „ora — iubit“, sau „cel mai iubit fiu“. Cineva preferat mai presus de toți ceilalți, și deosebit prin unele prerogative deosebite. Astfel, Dumnezeu numește pe Israel, Fiul Său, întiul Său Fiu. Ex. 4, 22. vezi Ec. 37, 12. Și chiar Efraim este numit „întiul născut al lui

Dumnezeu“. Ier. 31, 9. În același sens ea (expresia) este uneori aplicată chiar Domnului Isus Hristos, spre a simboliza demnitatea Sa superlativă“.

Că... caracteristicile lui Israel, așa cum au fost arătate mai sus, se aplică lui Mesia, Domnul nostru, lucrul acesta se poate vedea din textele ce urmează: „El a fost ales“ („Apropiată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu“ I Petru 2, 4).

„El a fost sfânt“ („Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri“ Ebrei 7, 26).

„El e mai pe sus de toți“ („Este un Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți“. Ef. 4, 6).

„El a fost separat... despărțit“ („Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri“. Ebrei 7, 26).

„El era plăcut“ („Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“. Luca 2, 52).

„El a fost deosebit...“ (Luca 4, 19-22).

Tipul și umbra adevăratului întiul născut-Hristos. Multi dintre aceia cărora li s-a aplicat termenul de întiul născut, în Scripturile Vechiului Testament, au fost indivizi sau grupări, care într-un fel oarecare, chiar nepotrivit uneori, constituiau tipuri (umbre) ale lui Mesia, adevăratul întiul născut. Să studiem câteva exemple:

IOSIF — Iosif, așa cum am văzut deja, a fost ridicat la rangul, la demnitatea de întiul născut (1 Cron. 5, 1, 2). În legătură cu aceasta, să ne reamintim cuvintele servei Domnului care spun astfel: „viața lui Iosif ilustrează viața Domnului Hristos“.

David — noi putem în mod sigur considera pe David ca fiind tipul Domnului Isus, binecuvîntatul nostru Domn. În legătură cu aceasta citim :

„Glorioase sînt făgăduințele făcute lui David și Casei sale, făgăduinți care privesc înainte către veșnicie, și își găsesc împlinirea lor desăvîrșită în Domnul Hristos“.

Un comentator biblic (Y. Benson) scrie în comentariile sale : „îl voi face întîiul meu născut“ — după cum el mă numește Tată, tot așa îl voi face fiul meu, da întîiul meu născut. Intîiul născut avea diferite privilegii, mai pe sus de ceilalți fii. Pasajul acesta și cel următor, într-o oarecare măsură, se potrivește lui David, dar sînt mult mai desăvîrșit și mai natural împlinite cu Domnul Hristos, și se pare că au fost atribuite lui David în mod deosebit aici ca fiind un tip al Domnului Hristos, și pentru ca înaintea cititorului să poată fi condus, prin el, la Domnul Hristos.

Solomon — Solomon a fost numit de Domnul „Fiul meu“ („Eu îi voi fi Tată și el Imi va fi fiu“ . 2 Sam. 7, 14). „L-am ales ca să fie fiul meu“ („El na-a zis : „Fiul tău Solomon Imi va zidi casa și curțue ; căci l-am ales ca fiu al Meu ; și-i voi fi Tată“ . 1 Cron. 28, 6).

„Fiul meu“ a fost o expresie folosită de Dumnezeu atunci cînd indica spre Solomon : „Eu îi voi fi Tată, iar el va fi fiul Meu“. Aceasta se aplică de asemenea lui Mesia, așa cum citim în Ebrei 1, 5 ; „Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată : „Tu ești Fiul Meu ; astăzi Te-am născut ?“ Și iarăși : „Eu îi voi fi Tată, și El Imi va fi Fiul ?“

Israel — Poporul Israel era numit de Yahweh „Fiul Meu“ și „întîiul meu născut“. („Tu vei zice lui Faraon : „Așa vorbește Domnul : „Israel este fiul Meu, întîiul Meu născut“, dar deplină realizare a acestora urma să ne văzută în Cel care avea să vină, Mesia, așa după cum recunosc chiar teologii Iudei :

Iată ce citim în Midraș cu privire la această problemă „Rabbi Nathan a spus : „Cel

Sfînt“, a spus lui Moise : Am făcut pe Iacob primul Meu născut. Israel este Fiul Meu, întîiul Meu născut... așa voi face pe Mesia, Intîiul Meu născut — după cum se spune : Il voi numi de asemenea Intîiul Meu născut. (Ps. 89, 28).

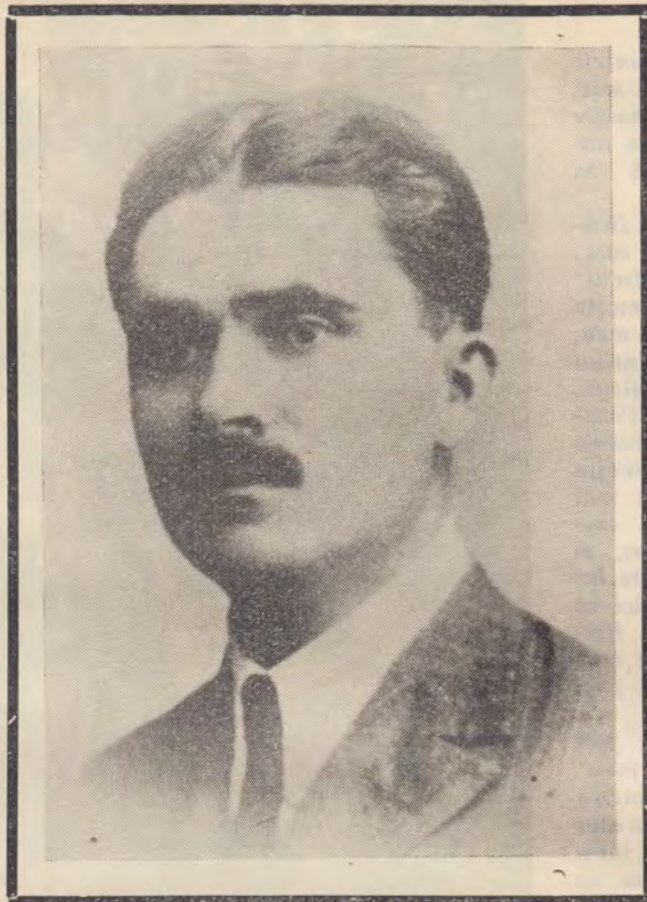
Un alt învățat iudeu scrie : „După cum Israel este Fiul lui Dumnezeu, tot astfel Mesia, regele lui Israel, este Fiul lui Dumnezeu“.

Israel a fost „prea iubitul lui Dumnezeu“ (Is. 5, 1) ; la fel a fost și Domnul Hristos (Marcu 12, 6). Israel a fost „Fiul Meu“ (Osea 11, 1) ; tot la fel a fost și Domnul Hristos (Mat. 3, 17). Israel a fost luat din Egipt (Deut. 1, 27) ; lucrul acesta este de asemenea adevărat și despre Domnul Hristos, Emanuel (Mat.

2, 15). Israel a fost numit „fiul omului“ (Is. 51, 12) ; ceea ce este adevărat și despre Domnul Hristos. Adevărurile cuprinse în Ps. 110 și Dan. 7, 13, sînt pe deplin realizate în viața și lucrarea Domnului Isus, Mîntuitorul nostru (Mat. 26, 64 ; Fap. 2, 34-36 ; Ef. 1, 20-22). Avînd în vedere aceste considerațiuni, pe bună dreptate noi ne putem bucura că Domnul Isus Hristos, Mîntuitorul nostru, Mesia, este „întîiul născut“ al lui Dumnezeu. „Cel nespuse de mare“ (2 Cor. 9, 15). Acest „întîi născut al cerului“. Acesta a fost Acela care a fost dat să fie Mîntuitorul nostru. Lucrul acesta a fost bine exprimat în cuvintele : „Dumnezeu a făgăduit să dea pe „Intîiul născut“.

EXEGET

N
E
C
R
O
L
O
G

N
E
C
R
O
L
O
G

DAVID M. FĂURESCU

În ziua de 13 noiembrie 1963, după o grea suferință, a încetat din viață la domiciliul său din Rm. Vilcea fr. David M. Făurescu, fost pastor-pensionar al Cultului Creștin A.Z.S. din R.P.R.

Chemat din tinerețe în slujba Evangheliei fr. David M. Făurescu a lucrat timp îndelungat ca pastor și președinte de Conferință. A activat în diferite Comunități și a fost apreciat și iubit de credincioșii bisericii, care au avut în el un serv credincios al lui Dumnezeu, și un bun păstor sufletesc, de la care au luat exemplu bun și sfat înțelept.

În ziua de 16 noiembrie 1963, credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea din Rm. Vilcea, au condus la locul de adihnă corpul neînsuflețit al celui ce le-a fost frate și pastor.

Fericiți morții care mor în Domnul.

I. TACHICI

UN VIU IZVOR DE APE

*Voit-a Dumnezeu din cer să dea-n pustie
Poporului Iudeu ieșit din grea robie
O stîncă ce era un viu izvor de ape
La el, pe toți cei însetați, deplin s-adape.
Sorbit-au din izvor femei, bătrîni, copii
Și-nviorați au fost în arșița pustii...
Iar stîncă, un izvor de apă-mbelșugată
Era Hristos Isus cu dragostea-I bogată.
Și-așa a fost în veac, Hristos, izvor de viață,
Izvor de vindecări, de veșnică speranță,
Izvorul minunat ce tot mai mult sporește
Și pururi pe ai Săi oriunde-i însoțește.
Și azi este Hristos izvor de-nviorare,
Izvor, ce, de păcat, deplin dă liberare.
Dreptatea Lui și azi cuprinde-ntreg pămîntul
Ca și în cel din Vechi și-n Nou Așezămîntul.
Și pururi El va fi același rîu ferice
De viață, ne-nterupt, pornit din vremi antice
În care se-mpletesc comorile divine
Și-oferă celor sfinți potire arhipline.
Slăvit să fii în veci, Părinte-al îndurării
Că ne-ai deschis la toți Izvorul vindecării.
Slăvit să fie Fiul, și Duhul Sfînt să fie
În cer și pe pămînt slăviți pentru vecie.*

D. Florea

Curierul
ADVENTIST

REDACȚIA ȘI ADȚIA
BUCUREȘTI, STR. MITROP. GHEN PETRESCU 116

